

pel filtre, ja ho saps... Al final, vaig haver d'agafar pic i pala i posar-me a treballar la terra.

T'explicaré de què en venen les idees socialistes. El meu oncle era un pagès ric i tenia set o vuit treballadors fixos. Els donaven una pesseta de jornal i un litre de vi que allà a Castella en deien *purriela*, un vi de tres o quatre graus, era tot aigua. Jo veia que quan arribaven, als baixos de la casa hi havia un celler excavat a la roca, molt llarg, cansats de treballar de sol a sol, a mi no em faltava de res i ells menjaven el que podien. Jo havia agafat més d'un cop un formatge del rebost per repartir-lo amb ells i el meu oncle em va dir allò de si els dones així, s'agafaran...

X.R. *Quan s'incorpora novament a la política activa?*

I.B. Home, tenia contactes, però estava molt vigilat. Ja t'explicaré un detall que era corrent entre moltes persones, i més amb gent per qüestions ideològiques. Jo a la presó era el responsable del "pecunio", de recollir tots els calés que venien del carrer. Jo els canviava per vals i els distribuïa per la presó. Tenies un poder. I com jo, la gent que s'estava a les oficines del director i aquestes coses. Bé, quan hi havia algú que ens interessava perquè no amb tothom teníem la mateixa confiança, es demanaven informes per poder sortir de la presó. Se'n necessitaven tres: un del Jefe de Falange, un altre de l'Ajuntament i un altre de la Guàrdia Civil. Si tenies tres informes bons, podies anar allà on volies, si en tenies dos de bons i un de dolent, només podies anar a 200 quilòmetres de la teva residència habitual i si tenies els tres dolents, no podies sortir. Què fèiem nosaltres quan algú ens interessava? Doncs, quan enviaves la circular a les autoritats perquè et contestessin, si veies que n'hi havia un de dolent, tornaves a enviar una altra circular i si no contestaven en un temps prudencial, era suficient amb el vist-i-plau del director de la presó. Perquè no es descobrís,

els recomanàvem que per res del món no tornessin a casa seva. Això que diuen que no entra droga a la presó... no entra droga amb camió, però no es pot evitar que...

X.R. *Què ens pot explicar de la seva experiència sindical? Sobretot aquí a Olot que és una ciutat molt poc donada a la sindicació...*

I.B. Sí, molt conservadora. Hi ha dues classes de gent: la que sentia allò que socialment representava un sindicat, poques. Després n'hi ha una altra que tenia el sindicat com un refugi, com una garantia de les seves eventualitats. I la majoria, nefasta, no tenen cap mena de consciència sindical. Jo no m'explico com en aquest país on econòmicament hi ha hagut una evolució que ha comportat un cert benestar material, que entre tots els sindicats no arribin al 10 % d'afiliació. No s'han de comptar els qui en un moment es poden mobilitzar, jo només contemplo el que cotitza, la resta, no. Ara, quan tu tens unes idees que t'obliguen... Jo sempre he dit que feia sindicalisme perquè era socialista. I això què vol dir? Que les meves idees m'obliguen a fer el que faig. I continuo opinant igual.

Vaig ser criticat pel partit per massa sindicalista i vaig ser criticat al sindicat per ser massa socialista, segons els temps. Jo sempre he sigut el mateix. Sempre he partit de la base que el sindicat ha de ser una cosa i el partit una altra, com una família. Els fills s'independitzen, poden estar en el mateix replà, un en cada pis, es necessiten, piquen a la porta i demanen col.laboració, però en la vida cadascú ha d'anar pel seu camí. Jo crec que això els ha costat molt de reconèixer. En el meu cas personal he hagut de batallar per quedar bé amb la meua consciència, per ser excessivament íntegre, jo no anava buscant un trampolí per prosperar, que és humà, clar, quan es té una edat... Jo no anava a buscar això, ho he fet sempre per una qüestió ideològica.

X.R. De quina manera l'ha afectat la crisi d'UGT?

I.B. Jo considero que Nicolàs Redondo quan havia d'haver fet política no ho va fer. No sé si has sentit a parlar de l'Assemblea de Suresnes, a França, en què se li va oferir la secretaria del PSOE. En aquell moment, ell potser perquè es pensava que no era competent o perquè no li va agradar, va tirar pel camp sindical. No crec que m'equivoqui gaire. I quan va passar el temps, Comissions obreres s'havia apropiat de tot protagonisme, ell el va ressucitar. Coberta aquesta fase de consolidació del sindicat, segurament, els seus càlculs passaven per activitats ministerials de tipus polític.

X.R. *Vol dir que amb Nicolàs Redondo, el Partit Socialista seria molt diferent?*

I.B. Felipe també era diferent en aquell temps. Quan estàs al poder, les coses es veuen diferents de quan s'està a l'oposició. Segurament que en Nicolàs hauria d'haver fet el que va fer en Felipe i en Felipe hauria de fer el que va haver de fer en Nicolàs, no sé si m'entén? Aquells "bandazos", i darrerament, liquidar tota la part doctrinal del sindicat, tot allò que feia olor de socialista, no. I ara són funcionaris. Ara, la major part de la direcció sindical d'UGT són funcionaris. Abans de la Transició, ningú no cobrava res.